

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 03.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **6453** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Р. Б., вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на П. П., [дата на раждане], гражданин на Ш. Л., с адрес СДВНЧ – [населено място], [улица] срещу ЗАПОВЕД №ЗДС-1023 от 30.06.2011г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл.44, ал.6 и ал.8 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ при дирекция „Миграция” – МВР. В жалбата се посочва, че не са налице предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ, тъй като жалбоподателят е подал молба за предоставяне на статут по Закона за убежището и бежанците. Поддържа, че не са изпълнени предпоставките на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Жалбоподателят претендира съда да постанови съдебно решение, с което да отмени оспорения административен акт.

Ответникът по жалбата директор на Столична дирекция на вътрешните работи оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната в настоящето съдебно производство заповед № ЗДС-1023 от 30.06.2011г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните

работи П. П., [дата на раждане], гражданин на Ш. Л., е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци. Заповедта е мотивирана с издадена заповед на директора на СДВР № ЗДС-1021 от 30.06.2011 г. за налагане на ПАМ „принудително отвеждане до границата“, както и с опасност от укриване на лицето и необходимост да се създаде организация за пътуването му до страната на произход. Оспорената заповед за настаняване на чужденеца в СДВНЧ е мотивирана с писмо рег.№ Я-МГ-1954 от 30.06.2011 г. на сектор „Миграция“ – СДВР. Установява се от цитираното писмо, че на 29.06.2011 г. при рутинна полицейска проверка служители на ОД РУ „Полиция“ – СДВР са задържали лице без документи за самоличност, представило се като П. П. (Р. Р.), [дата на раждане], гражданин на Ш. Л., за когото при проверка в информационните масиви на МВР не били установени данни за регистрирано преминаване на ГКПП на Р. Б., адресна регистрация и подадена молба за разрешаване на срок на пребиваване в страната. Чужденецът не разполагал със средства за издръжка, за връщане в страната на произход, както и с документ за задгранично пътуване. По отношение на чужденеца е издадена заповед на директора на СДВР № ЗДС-1021/30.06.2011 г., с която на основание чл.44, ал.1, чл.41, т.1 и чл.42з, ал.1 и ал.4 вр. чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ за налагане на ПАМ „принудително отвеждане до границата на Р. Б.“.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Съгласно чл.46а, ал.1 ЗЧРБ заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в седмодневен срок от фактическото настаняване. Видно от приемо предавателен протокол рег. № 1956 от 30.06.2011 г. чужденецът е настанен фактически в СДВНЧ на 30.06.2011 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 06.07.2011 г. – в срока по чл.46а, ал.1 ЗЧРБ, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което съдът приема, че е допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съдът приема, че оспорената заповед № ЗДС-1023/30.06.2011 г. е издадена от компетентен съобразно чл.44, ал.6 ЗЧРБ административен орган - административният орган, който съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ е компетентен да издаде заповед за налагане на ПАМ по чл.39а, т.2 ЗЧРБ. Ето защо съдът приема, че не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК. Заповедта е издадена в установената форма по смисъла на чл.59, ал.2 вр. чл.146, т.2 АПК, като е мотивирана от фактическа страна с опасност от укриване на лицето и необходимост от създаване на организация за пътуване до страната на произход. Заповедта следва да се счита мотивирана и с съображенията, изложени в писмо рег.№ Я-МГ-1954 от 30.06.2011 г. на сектор „Миграция“ – СДВР - лицето е без документи за самоличност, не е влезло на законно основание в страната, няма средства за

издръжка и обратно връщане.

Съобразно приложимата към датата на издаване на оспорената заповед редакция (Д.в. бр.36 от 15.05.2009 г.) на разпоредбата на чл.44, ал.6 ЗЧРБ временната мярка по принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ се налага при алтернативното наличие на три условия - чужденецът е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. Цитираните изменения на закона въвеждат изискванията на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива 2008/115/ЕО). Прилагането на мярката винаги следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва процесната обезпечителна мярка е да се осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие. В случая мярката е мотивирана с опасност от укриване на чужденеца. Съгласно пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Съобразно в чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно (пар.16 от Преамбюла на Директивата). В същия смисъл е и разпоредбата на чл.15, т.1 от Директива 2008/115/ЕО - освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

- а) е налице опасност от укриване или
- б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Съдът приема, че в случая посочените критерии по чл.44, ал.6 ЗЧРБ, респ. чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са изпълнени. По отношение на чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, т. 2 ЗЧРБ и съществуваща реална опасност от укриването му. Установява се от писмо на директора на РПЦ – [населено място] при ДАБ рег. №УП-5091/21.11.2011 г., че чужденецът е подал молба за предоставяне на статут по ЗУБ вх.№ 1210/19.09.2011 г., но от 18.10.2011 г. е в неизвестност. Тези данни сочат на обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената му мярка. Незаконното преминаване на границата, липсата на валидни документи за самоличност и средства за издръжка мотивират извод за основателна вероятност за укриване на чужденеца, респ. – за

възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че мярката е наложена при правилно приложение на материалния закон съобразно отменителното основание по чл.146, т.4 АПК. Принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ е насочено към постигането на легитимна цел - организиране на принудителното отвеждане до границата на Р. Б..

Съдът намира възражението на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО за неоснователно. Съгласно същата норма когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или, че вече не съществуват посочените в § 1 на чл. 15 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. В случая обаче се разглежда законосъобразността на акта на принудителното настаняване на лицето в такъв дом, т.е. наличието на условията за "първоначално" задържане, а не продължителността на задържането и възникването на нови обстоятелства, последващи настаняването, като липсата на възможност за извеждане на чужденеца от страната или отпадането на предпоставките по чрл.15, § 1 Директивата. С оглед обезпечителния характер на процесната мярка и предвид разпоредбите на директивата, гарантиращи минимален стандарт на защита на засегнатия чужденец, административният орган във всеки един момент има правомощие било служебно, било по искане на засегнатото лице да преразгледа мярката, която сам е постановил или която е постановена от съда в производство по чл. 46а, ал. 4 ЗЧРБ. Административният орган като правоприлагащ орган е длъжен да следи към всеки един момент дали съществуват предпоставките за прилагането ѝ и ако прецени, че са налице основания за отпадане на наложената мярка, да прекрати действието ѝ и да освободи незабавно засегнатото лице. Независимо от налагането с процесната заповед на мярката "принудително настаняване в СДВНЧ", при всички случаи и във всеки един момент при констатирана липса на основание и цел за налагането ѝ компетентността на административния орган да я преразгледа и да я прекрати или замени с по-лека съществува. Предметът на настоящото съдебно производство обаче касае проверка на законосъобразността на волеизявлението на административния орган по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ към момента на поставяването му, като към релевантния за спора момент предпоставките за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ са налице и атакуваната заповед удовлетворява изискванията на закона. Поради това възражението на жалбоподателя, базирано на чл. 15, § 4 от директивата, е неоснователно.

Несъстоятелни са доводите нарушение на чл. 67 ЗУБ. Наличието на висящо производство по ЗУБ е ирелевантно за настоящия правен спор, тъй като разпоредбата на чл. 67 ЗУБ не дерогира нормите на ЗЧРБ по налагането на ПАМ, а касае тяхното изпълнение. Откриването на производството по ЗУБ е пречка за привеждане в изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ, но не и за издаване на заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Забраната по чл. 67 ЗУБ е неотнормисима и неприложима към настоящия случай.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при правилно приложение на материалния и процесуален закон и при съобразяване с целта на закона, с оглед на което и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.2 ЗЧРБ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.

град, I ОТДЕЛЕНИЕ, 2 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П., [дата на раждане], гражданин на Ш. Л., с адрес СДВНЧ – [населено място], [улица] срещу ЗАПОВЕД №ЗДС-1023 от 30.06.2011г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл.44, ал.6 и ал.8 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ при дирекция „Миграция” – МВР.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: